

Yone & Yale

Colofon

Copyright 2025 Mijnbestseller Nederland

Auteur: Brigitte van Helvoort

Foto omslag: Julia van Hal

Opmaak: Brigitte van Helvoort en Julia van Hal

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

I.

Euridice staarde naar de bellen die ontstonden in de waterplassen op haar oprit. De regenval was behoorlijk hevig - in een mum van tijd was er haast geen spoor meer zichtbaar van de voorplaats. Sinds de vermissing van haar dochter Yone, was het erg lastig geworden om zich op dingen te focussen. Alleen de regenval, die deed denken aan alle tranen die zij al gelaten had in de achterliggende lange jaren, hielp haar om haar hoofd erbij te houden. Meestentijds was ze afwezig - al negen jaar verkeerde ze in een soort van schemerzone. Alles deed ze op de automatische piloot. Haar gevoelens had ze moeten parkeren, want verder leven was anders niet meer mogelijk geweest. Yale, haar andere dochter en tevens tweelingzus van Yone, had zich gevoelsmatig wat gemakkelijker los kunnen maken van het gemis van Yone. Het kwam vast doordat ze nog jong en flexibel was en de steun had van haar vriendje Vlad. Vlad was een fijne jongen, die het gapende gat, wat het gemis van Yone in hun leven had geslagen, wat opvulling gaf. Hij kon en durfde goed zijn gevoelens te tonen, wat er vaak voor zorgde dat hij ook de weggestopte emoties van Yale kon vertalen naar Euridice toe. Yale had vaak explosieve uitbarstingen en verliet dan, zwaar geëmotioneerd het door haarzelf gecreëerde strijdtoneel.

De vermissing van Yone had diepe kraters geslagen in de levens van velen. Ook de relatie tussen Euridice en Zachary was erdoor onder druk komen te staan. Zij leefden al vijf jaar gescheiden van elkaar. Van een liefdesrelatie was al lang geen sprake meer - de verdwijning van Yone had alles op scherp gezet. Eigenlijk was hun relatie al vanaf de geboorte van de twee meisjes niet wat het geweest had kunnen zijn. Ze geloofden

allebei wel dat Yone nog in leven moest zijn, al was bijna elk sprankje hoop met de noorderzon vertrokken. Soms spraken zij elkaar nog moed in, maar dat werd steeds lastiger naarmate de jaren verstreken.

Het leek als de dag van gisteren, dat Yale terugkwam van een korte vakantie op Puksdam. Samen met Yone was ze gaan kamperen, maar onderweg naar huis waren ze elkaar kwijtgeraakt. Yale had haar zus niet kunnen bereiken - Yone's telefoon leek uitgeschakeld te zijn. Was ze overboord geslagen, tijdens de overtocht naar Den Oever? Of had ze wellicht Puksdam nooit verlaten? Niemand kon het raadsel oplossen. Het was een cold case geworden, want veel aanwijzingen waren er niet geweest. Het eerste half jaar na de verdwijning, kwamen er nog wel wat tips binnen, maar deze hadden nooit naar de ontknoping van dit grote raadsel geleid. Yone was weg en bleef weg.

Ieder jaar, als de dag van de verdwijning weer in zicht kwam, werd er een lampionnentocht gehouden op Puksdam. Ze hoopten zo in ieder geval de gedachten aan en de liefde voor Yone levend te houden. Puksdam, een onbewoond eiland van slechts 500 hectare groot, was ooit de woonplaats van een familie, die als zogeheten voogden, het eiland tegen de zee moesten beschermen. De Gibraldi's vertrokken echter direct na de vermissing en lieten hun schamele optrekje, in de vorm van de vuurtoren met wachtershuis, achter aan het lot van de zee. In de zomer, als er een enkele excursie plaatsvond naar het eiland, waren daar de vogelwachters, die een oogje in het zeil hielden. Negen jaar geleden kwam er na de vermissing een flinke stroom aan toeristen op gang, die de plek des onheils wel wilden zien met eigen ogen. De provincie Salmsweerd, waartoe het eiland behoorde, stak daar snel een stokje voor - het zou geenszins bijdragen aan het oplossen van de verdwijning van de

vijftienjarige Yone. De zee had alle aanplakbiljetten met de foto van Yone erop, die door de zon verbleekt waren, meegenomen in een zeemansgraf. Volgend jaar, op de nationale feestdag van Puksdam, zou het tien jaar geleden zijn en Euridice bedacht ondertussen hoe ze die dag in vredesnaam een fatsoenlijke en eervolle aankleding zou kunnen geven, om haar mooie, lieve dochter te kunnen eren.

II.

Zachary had sinds een jaar een nieuwe geliefde, die Lena heette. Euridice mocht haar graag en had totaal geen moeite met de aanwezigheid van Lena tijdens de speciale dagen. Lena zorgde er zelfs voor, dat de wrijving die er tussen Euridice en Zachary ontstaan was na hun scheiding, een stuk minder was geworden. Alleen Yale moest niets hebben van Lena, die ze vooral als indringer en pottenkijker zag. Vlad had een goede klik met Lena, maar dat was geen wonder, want Vlad kon sowieso met iedereen goed overweg. Vlad had zelf al jaren geen ouders meer - als kind was hij met zijn oom meegereisd vanuit zijn geboorteland, toen hij als twaalfjarige zijn ouders had verloren in de vreselijke strijd tussen Zigonof en Lorskjawa. Ooit zou hij Yale nog mee willen nemen naar Lorskjawa, maar voorlopig was dat nog geen optie, omdat de vrede tussen de buurlanden nog steeds erg ver weg leek. In Zachary zag Vlad een tweede vader - Zach kon het vanaf het begin af aan erg goed vinden met zijn schoonzoon en was hem na twee jaar al als zijn eigen zoon gaan beschouwen.

Die dag had Zachary vrij genomen van een project dat binnen enkele maanden van de grond zou moeten komen. Hij kon zijn aandacht er niet goed bijhouden. Hij zat weer eens in zo'n periode, waarin hij elke minuut van de dag aan Yone moest denken, die altijd zijn oogappel geweest was. Hij vertrok in zo'n zwarte periode vaak voor een tochtje naar Putsdam, samen met Lena, die nog steeds zijn secretaresse was bij het architectenbureau waar zij elkaar hadden leren kennen. Ze reisden per trein en namen bij Den Oever de veerpont, om op het eiland te geraken waar Zach altijd nog hoopte een spoor van Yone te vinden. Lena steunde

hem in iedere zoektocht en zorgde ervoor dat het hem aan niets ontbrak. Deze keer had Zach aan niemand iets laten weten, want hij had niet altijd zin om het achterste van zijn tong te laten zien. Binnenkort zouden vriendinnen van Yone komen logeren, vanwege de vakantie en wilde hij helemaal bijgetankt zijn, zodat hij een goede steun voor Yone's maatjes kon zijn. Lena zei hem, dat hij vooral ook aan zijn eigen verdriet moest denken, maar dat wilde er bij hem lang niet altijd in. Alles wat met Yone te maken had, kreeg altijd voorrang en moest met zorg behandeld worden. Dat stak Yale nog weleens - zij wilde ook de onverdeelde aandacht van haar papa. In het begin na de vermissing van Yone had ze vaak voor hem gestaan, om getroost te worden door hem, maar hij had zijn gevoelens niet kunnen tonen en was compleet op slot gegaan. Zijn dochters leken als twee druppels water op elkaar, maar wat Zachary altijd bij Yone gevoeld had, kon Yale onmogelijk compenseren of goedmaken. Dat maakte Yale vaak erg verdrietig, maar vooral ook woest - zonder dat ze duidelijk liet blijken, waarover ze zo laaiend was. Natuurlijk wist zij ook wel dat Yone Zachary's lievelingetje was. Ze had gehoopt dat door het verdwijnen van Yone, zij wat meer 'gezien' zou worden door hem, maar het tegenovergestelde was helaas waar.

Op de veerpont was het redelijk druk. Het was een prachtige nazomerdag, die ondanks de sluierbewolking tot een prachtige dag gerekend kon worden. Samen met Lena had Zachary fietsen gehuurd - ze zouden eerst een stuk gaan fietsen tot aan de vuurtoren, want daar scheen in de zomermaanden een horecaondernemer zijn slag geslagen te hebben. Die wist dat het jaar erop een massale herdenking plaats zou vinden, om Yone's vermissing in de kijker te zetten en hij had besloten daar een slaatje uit te slaan. Op de pont zette Zach zijn fiets vast aan die van Lena en even later hingen zij voorovergebogen over de railing om naar de wilde golven

te turen. Hard gelach onderbrak dat momentje van rust. Lena draaide zich om en slaakte een gilletje. Ze had een jonge vrouw gespot, aan de andere zijde van de pont. Daar waar de voetgangers zich ophielden leek zij iemand te hebben gezien die op Yone had geleken. Ze droeg precies hetzelfde shirt als dat Yone had gedragen, op de dag van haar verdwijning. Lena stootte Zach aan, maar toen hij ook omkeek, was de jongedame in het gestreepte shirt alweer verdwenen en twijfelde Lena of ze het wel goed gezien had.

De veerpont bereikte de oevers van Putsdam en zeer geduldig wachtten de gasten tot ze allemaal het eiland konden gaan betreden. Zach en Lena maakten hun fietsen los en stonden al klaar in de startblokken. Lena keek achter zich naar de plek, waar alle voetgangers zich verzameld hadden om de pont weer te verlaten. Ze hoopte nog een glimp van de blonde jonge vrouw op te kunnen vangen, die zo op Yone geleken had. Helaas was er te weinig tijd, want ze werden al gewenkt door de verkeersregelaar in het gele hesje, om de veerpont te gaan verlaten. Ze besloot er even niet meer aan te denken en wilde Zach er ook niet mee confronteren, want ze had het misschien toch niet helemaal goed gezien. Natuurlijk hoopte ze voor hem dat het waar was, maar wilde hem ook zeker niet blij maken met een dode mus.

Aan de oever van Putsdam was een bord geplaatst waar met 'Zuko's zeeburgers' werd geadverteerd. Men begreep de naam niet zo, want behalve die burgers werden er ook andere heerlijkheden verkocht en ook verse biertjes getapt. Zelfs 'Oeverloos' werd er verkocht - een smakelijk biertje van een plaatselijk brouwerijtje van studenten, die als hobby naast hun studie in den Oever, overheerlijk witbier brouwden. Zach en Lena pakten hun fietsen weer ter hand en volgden de borden langs het fietspad,

die hen naar Zuko's zouden leiden. De weg was half overwoekerd door braamstruiken - zo te zien waren er nog maar weinig toeristen per fiets deze kant opgegaan. Soms moesten zij te voet verder gaan. Daar het pad steeds lastiger begaanbaar werd, besloten zij hun fietsen aan de kant te zetten en te voet verder te gaan. Na een minuut of tien lopen, kwam Zuko's zaak in zicht. Dichterbij gekomen zagen zij aan de achterzijde iemand in de deuropening liggen en daarom renden zij het laatste stukje, om sneller dichterbij te geraken.

III.

Wie lag daar in de opening van de opengeslagen terrasdeuren? Was het Zuko? Op het moment dat er nog maar een paar meter tussen Zach, Lena en het vermeende slachtoffer was, werd Zachary ineens gebeld. Hij zag dat het Euridice was, die hem belde, dus hij besloot direct het gesprek te openen.

'Wat is er?' zei hij met grote haast in zijn stem.

'Weet jij toevallig waar Yale uithangt, ik kan haar al een halve dag niet bereiken?'

'En waar hang jij btw uit, ik dacht dat wij nog iets zouden afspreken, voor als de vriendinnen van Yone komen?'

'Het komt nu even niet uit,' sprak Zach hikkend en beloofde later terug te bellen. Hij zei snel nog, dat hij niets van Yale wist en/of waar ze uithing.

In de deuropening zagen Lena en Zach het lichaam liggen van een gezette man van middelbare leeftijd. In zijn borst zat een mes geprikt, waar een briefje tussen zat, waar 'VUILE SMEERLAP' opgeschreven stond, in rode koeienletters. Lena sloeg van schrik haar hand voor haar mond. Zach wachtte geen seconde langer en belde direct het alarmnummer. De dame van de meldkamer vuurde gelijk een aantal vragen op hen af, waar ze geduldig en weloverwogen antwoord op gaven. De man leek al overleden te zijn, maar zeker weten, deden ze dat niet. Een minuut of tien later kwamen agenten aangelopen met ferme pas, die met een speedboot vanuit Den Oever gearriveerd waren. Later landde er vlakbij een traumahelikopter met ambulancebroeders.

'Heeft u niets aangeraakt?' vroegen de agenten nog.

Tijd om daar fatsoenlijk op te antwoorden was er niet, want een tel later gebod het ambulancepersoneel hen aan de kant te gaan. Eén agent bleef bij het slachtoffer, de andere gebaarde Lena en Zach, om mee te lopen richting de zijkant van het terras. Daar vertelden zij aan de agent dat zij net aan waren komen lopen en het slachtoffer hadden zien liggen. Er werd natuurlijk gevraagd of zij iemand weg hadden zien lopen, maar dat was niet het geval geweest. Zo te zien was het al te laat voor het slachtoffer, want over de man werd een witte doek gelegd, die hem compleet bedekte. Lena schrok daar zo van, dat ze direct begon te huilen. Zachary troostte haar en nam haar even aan de kant. 'Wilt u alstublieft nog even in de buurt blijven, wij hebben zo misschien nog wat vragen voor u?' Dat beloofden zij en namen plaats op een bankje dat schuin tegenover de terrasdeuren stond. Zach pakte zijn waterfles en gaf Lena een slokje water te drinken. Hij veegde haar tranen weg. Ze was behoorlijk overstuur - het leek alsof zij de tranen hilde, die bij Zach hevig achter zijn ogen prikten.

Na een uurtje, toen de rouwauto het slachtoffer opgehaald had en de helikopter weer opgestegen was, kwamen de agenten richting Zach en Lena gelopen. Ze verzochten hen mee naar het bureau te komen. Hun fietsen lieten ze achter, die zouden later door een busje opgehaald worden. In de speedboot sloeg Zach zijn arm om Lena heen. Hij had moeite zijn tranen te bedwingen. Door zijn aandacht op Lena te richten, kon hij zijn eigen verdriet voor even verbergen. Natuurlijk kwamen er nu allerlei herinneringen naar boven, van negen jaar geleden. Daar vertelden ze de agenten over, toen zij op het bureau aangekomen waren. Lena twijfelde of zij zou vertellen over de blondine die ze op de veerpont gespot had, maar besloot het voor zich te houden. Ze zou zich vast vergist hebben, dacht ze nog. Ze zeiden de agenten gedag en besloten gezamenlijk dat ze wilden overnachten in Den Oever. Eerst wilden ze op

zoek gaan naar een restaurantje voor de avondmaaltijd. Zach belde nog even met Euridice, om haar te vertellen van het vreemde relaas op Putsdam. Die reageerde hevig geschrokken en vertelde met trillende stem, dat ze nog steeds niets van Yale vernomen had. Zach besloot Vlad te bellen, maar kreeg daarop geen gehoor. Toen besloten ze eerst maar eens een restaurantje binnen te gaan. Toen hen een drankje geserveerd was en ze het diner besteld hadden, werd Zachary door Vlad teruggebeld. Om de andere gasten niet te storen, verliet hij voor even de dis om hem te woord te staan.

'Heb jij toevallig iets van Yale vernomen?' vroeg hij hem.

Vlad zei, dat hij zojuist door haar gebeld was. Ze was op stap geweest met een vriendin vanuit haar HAVO-tijd en zij lagen nog steeds uit te kateren. Gelukkig was zij dus terecht en kon hij even later Euridice bellen met het goede nieuws. Toen Zachary terug bij het tafeltje kwam, bleek Lena weg te zijn. Waar hing die nu weer uit?